

P. ANDA CLAUDIA

JURNALUL ÎMPLINIRII

VOLUMUL 2

**JUMĂTATE DEMON,
JUMĂTATE ÎNGER**



STYLISHED

Timișoara, 2018

O țin de mână. Briza mării ne mângâie pielea, iar mirosul de nisip și sare îmi dă putere și energie. Pletele ei lungi și blonde se despart în suvițe sărutate de soare. Pielea ei strălucește și miroase a parfum. Sofia e frumoasă. Mă face să mă gândesc din ce în ce mai mult că aș putea trăi alături de ea aproape tot ce nu am trăit până acum.

Acum am aproape tot și încă puțin. Aproape tot, mai puțin iubirea pură. Sper să o găsesc în inima blondei cu ochii verzi, ca ai mei. Dacă nu o voi găsi, știu că sufletul meu va rămâne pustiit și gol, de dorul ei.

O sărut. Sofia are cele mai moi buze.

În ochii ei pot citi ceea ce am și eu în suflet. Durere, dezamăgire, dorință și dor.

Sofia e o nouă filă din jurnalul meu. Un jurnal al vieții de copil cu inima pură, transformat într-un adult cu suflet din piatră.

Un jurnal care începe trist, cu amintiri dure-roase ale copilăriei mele.

„Afară plouă.”

Afară ploua, iar eu ascultam cum picăturile loveau geamul. În camera de alături mama plângea. Tata bea în bucătărie, iar din timp în timp o înjura pe mama. Câteodată și pe mine. Dacă mă prefăceam că dormeam, aveam șanse să scap nebatut.

Eram triști. Săraci. Ai mei se plângeau toată ziua din pricina sărăciei. Datoriile de la asociație creșteau pe măsură ce zilele treceau. Hainele pă-

rinților mei erau tot mai uzate și ponosite, iar ale mele rupte și cusute săptămânal.

Mi-aș fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel, iar mama se lupta din greu să am tot ce îmi trebuie pentru a merge la școală. Ea știa că doar așa vom putea ieși din sărăcia lucie în care trăiam.

12 martie 1986 a fost, după spusele mamei, ziua în care inima ei a bătut cu adevărat pentru prima dată. Ziua în care m-am născut.

„Numele tău va fi David, pentru că tu ești regele meu.” David. Un nume mult prea puternic pentru un copil slab și pricăjit, ca mine.

Sigur, eu nu îmi amintesc toate astea, însă mama îmi povestește adeseori, cu lacrimi în ochi, puținele momente frumoase din viața ei.

„Tu vei fi cel care mă va conduce departe de viața asta, de sărăcie și de durere. Tu, puiul meu.” Cuvintele astea le auzeam atât de des, însă în loc să îmi dea curaj, puneau asupra mea o presiune imensă. Eu. Eu trebuia să opresc durerea celei ce mi-a dat viață.

Crescută la țară, părinții au obligat-o să se căsătorească cu tata. Un bărbat cu 5 ani mai mare decât ea. Nu s-au iubit niciodată, însă o vreme s-au înțeles. Tata își dorea mulți copii, iar mama nu a putut să îi ofere. După ce m-a născut, mama nu a mai rămas însărcinată, așa că tata m-a văzut mereu ca pe un motiv pentru care el nu a putut avea destui urmași. O înjura mereu pe mama, în timp ce o lovea.

Femeie frumoasă, puternică și blândă, mama-mi era icoană. M-aș fi aruncat la picioarele ei devenind preș, doar pentru a o ajuta să meargă mai ușor. Fără iubirea ei aș fi murit. Aș fi înnebunit. Aș fi devenit un munte de ură și deznădejde. Dar ea a împletit în mine sentimente umane, a picurat iubire și iertare în marea de tristețe în care mi-am trăit copilăria.

Ziua, mama lucra. După-amiază venea acasă și avea grijă de noi. Tata ajungea, de obicei, târziu. Uneori, lipsea zile întregi de acasă, însă atunci eram cu adevărat fericiți. Petreceam serile în brațele mamei, uitându-ne la televizor și mâncând gogoși făcute de ea. Uneori, când avea bani, îmi cumpăra și un suc. Zâmbea, mă îmbrățișa, însă ochii ei verzi, pe care i-am moștenit, aveau lacrimi mereu. Era tristă, nefericită și suferindă. Tata era un curvar. Pe lângă mama, mai avea o altă femeie, o alcoolică cu care își făcea de cap, iar când venea acasă o trata pe mama ca pe o cârpă. Pe mine mă bătea mereu și îmi spunea cele mai dureroase lucruri, apoi începea să o chinuie pe ea.

Visam că voi crește și voi opri toate astea. Într-una dintre acele zile nefaste, nu am mai rezistat și am urlat:

— Într-o zi am să cresc și am să te omor!
Apoi, a urmat ploaia de lovituri.
— Eu te-am făcut, eu te omor! Mă ameninți? Să nu te omor eu și pe tine și pe maică-ta? După ce că vă țin în casa mea și îți umplu stomacul cu mâncare, îndrăznești să ridici mâna la mine?

Dimineața următoare m-am trezit umflat din pricina loviturilor, cu ochii arzând de la atâtea lacrimi vărsate. Eram obișnuit cu astfel de nopți și zile. M-am ridicat din pătuțul meu și am mers la baie, rugându-mă ca monstrul pe care îl numeam tată să fie plecat.

De obicei, după ce pleca tata la serviciu, mama venea să mă trezească cu un sărut. Însă, în acea dimineață, m-am trezit singur. În drum spre baie, m-am oprit în dormitorul mamei. Dormea. Nu voiam să o deranjez.

Reîntors în camera mea, am așteptat mult timp până s-a trezit. Iar în clipa în care am văzut-o, am simțit că inima mea o ia la galop, nebună. Chipul frumos și curat al mamei era brăzdat de zgârieturi și vânătăi. Mâinile ei, blânde. Mâinile ei ce îmi aduceau mângâiere și alinare zi de zi, erau pline și ele de vânătăi mari. Monstrul o lovise toată noaptea.

M-a îmbrățișat, fără a rosti un cuvânt și astfel am stat în brațele ei minunate, suspinând și plângând amândoi.

Eram doar un băiețel de 14 ani ce nu cunoscuse niciodată iubirea și sprijinul unui tată. Nu știam cum este să fii îmbrățișat de nimeni altcineva decât de mamă. Cunoscusem doar ura, umilința, sărăcia și suferința și nu îmi doream decât să se termine totul, să îmi văd mama fericită... să fim o familie ca toate celelalte și să fiu iubit de tată.

Până la urmă, ce făcusem greșit? Mă întrebam zi de zi cu ce am greșit. Tata îmi spunea me-

reu că sunt vinovat și că am distrus familia. Că sunt diavolul în persoană și m-ar ucide fără a clipi dacă nu ar face pușcărie. Ce coincidență! Și eu simțeam exact același lucru pentru el. Orice monstru din desenele animate era mai uman, mai plăcut și mai draguț decât el. Îl vedeam ca pe un demon cu aripi mari și negre, care acopereau toată fericirea din viața mea.

— Hai să mergem la poliție, mamă! Să se ducă la pușcărie. O să ne omoare într-o zi nebunul ăsta.

— Nu putem să facem asta puiule. Tu stai liniștit. O să mă gândesc eu la ceva. Până la urmă va fi bine, nu poate fi un om atât de rău. Dar te rog, David, nu îi mai spune nimic. Mă doare sufletul când te lovește. Aș sta să dea în mine fără oprire, însă când te lovește pe tine mă doare mult prea tare.

Nu aveam să uit cu ușurință acea zi. Imaginea mamei mi-a rămas întipărită în minte pentru tot restul vieții mele.

La școală, eram un copil plăcut, însă foarte obraznic. Aveam mulți prieteni, eram amuzant și întotdeauna conduceam gașca. Toți mă ascultau, iar fetele mă plăceau.

Eram un copil frumos, cu ochi mari și verzi. Îmi plăcea să mă bat. Îmi plăcea să mă lupt pentru atenția celor din jurul meu și mereu o câștigam. Ai mei erau sătui de vizitele făcute de părinții colegilor bătuți sau de telefoanele lor. Tata nici nu se mai obosea să mă bată sau să mă certe pentru asta. Credea că sunt un sălbatic și deja nu îi mai păsa ce fac cu viața mea.

Am avut prima iubită la 8 ani. Îmi plăceau fetele, însă eram destul de răutăcios cu ele. Nu voiam decât să fiu admirat, apreciat și iubit de cei din jur, iar dacă nu se întâmplau lucrurile așa cum voiam eu, deveneam violent.

Mari. Avea 7 ani, iar într-o zi cu soare mi-am lipit pentru prima dată buzele mele cărnoase de ale ei. A fost ciudat. Câteva zile mai târziu, i-am ridicat fustița și i-am băgat mâna în chiloței. Văzusem asta la televizor și eram sigur că e interesant. Însă nu a fost.

Vara era anotimpul meu preferat. Vacanță, nopți târzii petrecute afară cu prietenii, iar tata pleca mereu în deplasare măcar două luni, în fiecare vară. Așadar, stăteam doar cu mama, mâncam prăjituri pregătite cu dragoste de ea și mă jucam încontinuu. Eram fericit, cu adevărat fericit.

În cea mai specială vară din viața mea, cea în care totul s-a schimbat, tata tocmai plecase în deplasare. Rămăsesem bărbatul casei. Monstrul cu ochi de foc și suflet arzător, precum lava, nu mai era acolo să ne distrugă. Mama era plecată la muncă, iar eu mergeam afară să mă distrez alături de bunii mei prieteni.

Aveam doar paisprezece ani când am cunoscut-o pe ea. În fața scării, alături de prietenii mei, am văzut-o. Era o fată slabă, cu părul șaten și îmbrăcată băiețește. Numele ei era Alyssa și își petrecea vara la bunicii ei, care locuiau în scară cu mine. Era simpatică și amuzantă. Cuminte, liniștită și drăguță. Avea ceva diferit față de toate celelalte

fete din cartier. Privirea ei ascundea pace și împlinire.

Avea părul lung, strălucitor și des, perfect drept. Câteva șuvițe îi mângâiau pielea fină. Ochii ei erau cei mai frumoși din lume, de culoarea chihlimbarului. Migdalați și înconjurați de gene lungi, acei ochi mă priveau cu timiditatea unei copile cu suflet curat. Chipul ei era inocent și plin de can-doare.

Era îmbrăcată curat, cu un tricou de culoare roșie și blugi scurți. În picioare avea teniși negri. Picioarele ei erau drepte și subțiri, cu genunchi cam mari. Era atât de slabă și osoasă, încât cu greu puteai să îi deosebești trupul de al unui băiat. Sâni nu avea încă, însă simplitatea și frumusețea ei naturală mă lăsase fără grai în fața prietenilor mei.

— Alyssa!

O mână subțire, cu degete lungi și fine m-a apucat dintr-o dată. În mâna mea, mânuța ei firavă părea atât de mică și lipsită de putere. Am zâmbit, amintindu-mi că bunicul meu obișnuia să spună că am mâini de urs.

— David. Te joci cu noi?

Deși trecuseră doar câteva zile de când ne cunoșteam, devenisem cei mai buni prieteni. Alyssa era veselă și băiețoasă. Nu se dădea în lături de la nicio aventură. Mergeam împreună în pădure și în parcuri. Mergeam cu tramvaiul fără bilet, apoi fugeam de controlori. Alergam în piață și furam fructe. Urcam cu liftul din blocurile din cartier, doar pentru a coborî iar și iar.

Alyssa nu ascultă Andre, Backstreet Boys sau Britney Spears. Alyssa ascultă DMX, Tupac și Gang Starr. Unchiul ei, plecat de câțiva ani în Italia, îi trimitea casete de câteva ori pe an și ascultam la casetofonul ei cel mare, din sufragerie, cele mai noi melodii.

Alyssa era unică. Niciuna dintre fetele pe care le cunoscusem nu era ca ea. Îmi era prietenă, confidentă, dar în același timp mă atrăgea într-un fel magic, în care nici nu îmi putea imagina. Când închideam ochii, seara târziu, o vedeam doar pe ea în fața ochilor.

Era deja luna august, vacanța avea să se termine în scurt timp. Zi de zi mă distrăm împreună cu bunii mei prieteni.

Mama radia de fericire. În lipsa tatălui se transforma. Se machia, se îmbrăca frumos și se aranja, însă în vara aceea totul era diferit. Mama avea o strălucire aparte în privire, asemănătoare cu cea pe care o avea atunci când mă ținea în brațe.

Vara mea se termină, iar, în curând, Alyssa urma să plece acasă, la părinții ei. Începea școala, iar eu aveam să o văd, poate, abia în vacanța de iarnă. Știam de la începutul verii că va pleca, însă în sufletul meu de copil, speram să nu se întâmple acest lucru. Visam uneori că părinții ei vor muri, iar ea va fi crescută de bunici, în scară cu mine și că vom putea să umblăm ca doi bezmetici până noaptea târziu, pentru totdeauna. Visam cum îi ștergeam buzele murdare de înghețată, iar ea râdea zgomotos. Visam.

La sfârșitul lunii august, părinții ei au venit după ea. Într-o mașină mare, neagră, mirosind a fum, mi-a plecat prima dragoste. Nu aveam de unde să știu atunci că prima mea dragoste avea să fie și ultima. Cea mai puternică, amețitoare și, în același timp, mistuitoare dragoste din lume. Din universul meu.

„— Să îmi scrii o scrisoare.” Aveam lacrimi în ochi când i-am spus, ținându-i mâna micuță în mâna mea de adolescent. Glasul îmi tremura, iar gâtul îmi amorfise din pricina lacrimilor pe care mi le înghițeam.

„— Îți voi scrie.

— Promiți?

— Promit!”

Legănându-se pe strada fierbinte, balena neagră a plecat, iar eu puteam doar să privesc și să aștept să o văd din nou.

Vara s-a terminat, însă tata nu a venit acasă. Mama era tot mai fericită. Tata ar fi trebuit să revină pe 15 august. Era deja 1 septembrie 2000, iar el era încă plecat. Nu îmi doream să se întoarcă, însă din curiozitatea mea de copil, am întrebat-o într-o doară pe mama:

— Știi ceva de el?

De fiecare dată când întrebam de tata, ochii mamei se strângeau. Deveneau mici, iar ridurile din jurul lor îi strângeau ca un corset. Buzele ei mari deveneau o linie subțire, iar întreg chipul i se contorsiona.

— Nu știu nimic. Poate totuși se gândește să

vină acasă. Curând începi școala și eu nu am suficienți bani pentru caiete.

Am privit în jos la șosetele ușor rărite în vârf. Da, eram și mai săraci fără tata. La sfârșitul verii, mereu se întorcea cu bani. Însă majoritatea se duceau pe băutură. Am clipit, în timp ce o lacrimă s-a scurs ușor pe obrajii mei moi și calzi. Însă mama, ca întotdeauna, mi-a îndepărtat lacrima rece cu mâna ei fină.

— Ei, dar de ce plângi, puiule? Nu contează ce va fi, ne vom descurca. Ne avem unul pe altul și doar asta contează. Te iubesc mult, cel mai mult!

Brațele mamei erau ca un templu sfânt. Știam că nimeni și nimic nu mă poate atinge dacă îmi odihnesc capul în pieptul ei.

Zilele au trecut, așa cum din clepsidră se scurge nisipul. Firesc. Repede. Frunzele au început să se usuce și să cadă ușor. Noapțile deveneau mai lungi. Zilele mai scurte. Joaca mai puțină, fiindcă toți copiii trebuiau să vină în casă mai devreme. Doar eu puteam să stau afară cât voiam. Uneori, traversam două cartiere, pentru a căuta pe cineva cu care să îmi petrec timpul. Mama venea târziu acasă, după serviciu. Uneori o așteptam, iar ea venea zâmbitoare.

Într-o dimineață, pe casa scării, două vecine mai bătrâne stăteau de vorbă:

— Ai auzit, fă? Asta a lui Matei umblă-razna! Are copil și ei îi trebuie bărbați!

— Lasă, fă, că nici cu bețivanul ăla de bărbat-su nu îmi e rușine. E plecat din mai și uite,

acuși începe școala copilul ăla și el nu a venit. Plus că la bătaile și scandalurile pe care le făcea, mă mir că nu l-a lăsat asta. Frumoasă e, tinerică e, a avut răbdare cu boul.

Sângele îmi fierbea de nervi. Babele astea nenorocite o judecau pe mama, fără niciun drept. Într-o clipă am alergat la ele, urlând:

— Care e problema voastră? Mama e o femeie cumsecade, spre deosebire de voi, curve bătrâne și urâte ce sunteți. Asta-i grija voastră?

Cele două babe au belit ochii ca două cepe, privindu-mă cu panică. Toată lumea știa că nu mă dau în lături de la ceartă, scandal și bătai. Eram gata să izbucnesc și, de ce nu, să le bat cu sete pe cele două clevetitoare zbârcite.

— Ce ai, copile? Ți s-a urât cu binele? Du-te și te joacă cu plozii tăi! Ce crezi, că nu avem despre cine să vorbim și am ales-o pe mă-ta? Dispari și nu mai fă scandal!

Știam că cele două bârfitoare mințeau, însă nu aveam nicio dovadă, iar vecinii deja ieșiseră la uși, curioși. Inclusiv bunica Alyssei ieșise, doar făcea parte din clanul de babe curioase de pe scară. Nu voiam să îmi fac mama de rușine, așa că am coborât. Voiam să îmi găsesc tovarășii de joacă.

Alin, Ionuț și George erau prietenii mei. Dintr-un toți, eu eram cel mai lipsit de șansă. Părinții lor aveau servicii bune. Mereu îi vedeam cu haine noi. În casele lor, mobila era schimbată des. Jucăriile lor fuseseră mereu mai multe, mai noi și mai frumoase decât vechiturile mele. Masa lor era mereu